

kapitola první

Před odjezdem se mě Hannah zeptala, jestli určitě budu v pohodě. Už takhle čekala hodinu poté, co se kolej na dobu zimních prázdnin zavřela, až tu nakonec zůstaly jenom uklízečky. Složila si vyprané prádlo, napsala e-mail, v obrovské učebnici psychologie našla odpovědi na otázky z testu, aby zjistila, jestli je má správně. Došly jí možnosti, jak vyplnit čas, takže když jsem jí odpověděla „Jo, budu v pohodě“, nezbývalo jí nic jiného než se mi pokusit věřit.

Pomohla jsem jí dolů odnést tašku. Objala mě, pevně a oficiálně, a řekla: „Od tety se vracím osmadvacátého. Sedni na vlak a můžeme jít na nějaké představení.“

Souhlasila jsem, aniž bych si byla jistá, jestli to myslím vážně. Když jsem se vrátila do našeho pokoje, zjistila jsem, že mi pod polštář strčila zalepenou obálku.

A teď jsem v celé budově sama, zírám na své jméno napsané Hanniným krásným rukopisem a snažím se, aby mě ta maličká věčička úplně nerozhodila.

Asi mám s obálkami problém. Nechci je otvírat. Ve skutečnosti na ně nechci ani sahat, ale v duchu si opakuju, že v ní určitě bude něco hezkého. Vánoční přání. Možná se speciálním vzkazem, možná jen podepsané. Ať už je to cokoli, nic mi to neudělá.

Kolej je během prázdnin mezi semestry měsíc zavřená, ale můj poradce mi pomohl zařídit, abych tu mohla zůstat. Na studijním z toho nebyli zrovna nadšení. *Copak nemáte žádnou rodinu? ptali se pořád dokola. Co třeba nějaké přátele, u kterých byste mohla zůstat? Ted' bydlím tady,* odpovídala jsem jim. *A budu tady bydlet až do konce studia.* Nakonec to vzdali. Před několika dny mi pod dveře strčili zprávu od vedoucí ubytovacích služeb, která mi sdělovala, že tu po dobu svátků bude správce a dala mi na něj kontakt. *Obrátte se na něj,* napsala. *Ozvěte se mu, ať už budete potřebovat cokoli.*

Co bych potřebovala: kalifornské slunce. Přesvědčivější úsměv.

Když se tu neozývají hlasy ostatních, z pokojů není slyšet televize, nikdo nepouští vodu a nesplachuje záchody, mikrovlnky nehučí a necinkají, nejsou slyšet kroky a bouchání dveří, zkrátka když chybí jakékoli známky života, budova je nové a podivné místo. Už jsem tu celé tři měsíce, ale doteď jsem si nevěšila, jak tu zní topení.

S cvaknutím se zapne – závan tepla.

Dneska jsem tu sama. Zítra dorazí Mabel a zůstane tu tři dny a pak tu budu zase sama až do poloviny ledna. „Kdybych měla strávit měsíc sama,“ svěřila se mi včera Hannah, „začala bych meditovat. Je klinicky prokázáno, že to snižuje tlak a zvyšuje mozkovou aktivitu. Taky to zlepšuje imunitu.“ O několik minut později vytáhla z batohu knihu. „Tuhle jsem ji viděla v knihkupectví. Jestli chceš, můžeš si ji přečíst první.“

Hodila mi ji na postel. Sbíрка esejí o samotě.

Chápu, proč se o mě bojí. Poprvé jsem v těchhle dveřích stanula dva týdny po dědově smrti. Dovnitř vešla ohromená

a divoká cizinka, ale teď jsem někdo, koho zná, a musím taková zůstat. Kvůli ní i kvůli sobě.

Jen hodina a už je tu první pokušení – teplo mých přikrývek a postele, polštáře a přehoz z umělé kožešiny, který tu Hannina máma nechala, když tu byla na víkend. Všechno mě vyzývá: *Vlez si do postele*. Nikdo se nedozví, když tam zůstaneš celý den. Nikdo nezjistí, že budeš mít celý měsíc na sobě ty samé tepláky, že budeš jíst před televizí a namísto ubrousků použiješ tričko. Jen do toho, poslouchej pořád dokola tu samou písničku, dokud se její zvuk nepromění v nicotu a ty celou zimu nezaspíš.

Mám před sebou jenom Mabelinu návštěvu a pak bude tohle všechno jen moje. Můžu projíždět Twitter, dokud se mi nerozmaže před očima, a pak se zhroutit na postel jako postava z knih Oscara Wildea. Mohla bych si někde splašit lahev whisky (i když jsem dědovi slíbila, že už to neudělám) a nechat ji, aby mě rozehrála, aby rozostříla okraje pokoje, aby vypustila vzpomínky z jejich klecí.

Možná ho zase uslyším zpívat, když všechno ostatní ztichne. Ale před tím se mě Hannah přece snažila ochránit.

Ta sbírka esejí má indigově modrou obálku. Je to kniha v měkké vazbě. Otevřu ji na stránce s epigrafem, citátem od Wendella Berryho: „V kruhu lidí o něco neustále usilujeme, až do vyčerpání.“ Lidé z mého kruhu uprchli před kousavým chladem domů za rodiči, k praskajícím krbům nebo do tropických destinací, kde budou v bikinách a Santově čepici pózovat na fotku, kterou pak popřejí svým přátelům veselé Vánoce. Budu se snažit uvěřit panu Berrymu a vidět jejich nepřítomnost jako příležitost.

První esej je o přírodě, od spisovatele, o němž jsem nikdy neslyšela a který celé stránky zaplní líčením jezera. Poprvé po dlouhé době se ponořím do popisu prostředí. Líčí vlnky, odlesk světla na vodě, maličké oblázky na břehu. Pak se přesune k vzplývání a beztíži; tomu rozumím. Kdybych měla klíče ke krytému bazénu, sebrala bych odvahu a vydala se ven do mrazu. Kdybych mohla zahájit a zakončit každý den tohoto samotářského měsíce několika bazény, hned by mi bylo líp. Ale nejde to. Tak čtu dál. Autor navrhuje, abychom vnímali přírodu jako způsob, jak být o samotě. Tvrdí, že máme v myslí jezera a lesy. Zavřete oči, vyběží, a vstupte do nich.

Zavřu oči. Topení se s cvaknutím vypne. Čekám, jaký obraz mě naplní.

Pomaloučku přijde. Písek. Kamýš, tráva, která roste na plážích, a sklo. Racci a jespáci. Zvuk a pak – rychleji – obraz vln, jak se přibližují a zase se stahují zpátky, ztratí se v oceánu a nebi. Otevřu oči. Nevládnou to.

Za oknem jasně září srpek měsíce. Moje stolní lampa, která osvětluje útržek papíru, je jediné světlo v celé stovce místností, které v budově jsou. Dělán si seznam na dobu po Mabelině odjezdu.

každé ráno číst na internetu New York Times

nakoupit jídlo

vařit polívku

jet autobusem do obchodáku/knihovny/kavárny

číst o samotě

meditovat

sledovat dokumenty

poslouchat podcasty

najít nové písničky...